

(Priloga Vrtaču.)

Št. 12.

Ljubljana, dne 1. decembra 1902.

X. tečaj.

Oltarček v sveti noči.

Na širni zemlji slaven god
Nocoj je praznovan,
V palači. koči, vsepovsod
Ga je vesel zemljan.

Razžaril nočno je nebo
Neskončno krasen zôr,
V višavah pa je sprelepo
Zapel nebeški zbor.

In spev se ta razlegal je,
Boga nocoj slaveč,
In v srca se polegal je
Ljubezni čut goreč.

Odrpto naše je srce
Kot cerkve sveti hram —
V nebo nam misli vse hité
In duša vsa je tam.

O le odpirajte povsod,
Svetišča Bogu v dar,
Da našel bo nocoj Gospod
Povsodi svoj — altar.

In na altarček dénite
Gospodu zlatih svéc
In mu srce odklenite
In ne zaprite več . . .

Ljudmila.

Cvetice iz rajskega vrta.

7. Gorečnost.

Gorečnost je tista čednost, ki nas nagiblje, da voljno storimo vse, kar pospešuje božjo čast in naše dušno zveličanje. Najlepši zgled te čednosti nam daje vse življenje Zveličarjevo na zemlji. Malo nam je znano iz Jezusove mladosti, pa prav to, kar je zapisano v sv. pismu, nam kaže njegovo gorečnost za čast božjo. Dvanajstletni Jezus je z veseljem šel z Marijo in Jožefom v jeruzalemski tempelj. Še večje pa je bilo njegovo veselje, ko je prvikrat stopil v prekrasno svetišče in ondi molil svojega nebeškega Očeta.

Gorečnost mora biti — kakor že beseda sama kaže — nek notranji ogenj, ki vnema in ogreva srce kristjana, da zvesto Bogu služi. Ogenj ima to lastnost, da vedno kvišku šviga in plapola. Tudi misli in želje gorečega in vnetega kristjana se morajo dvigati kvišku: hrepeneti mora po tem, da vedno bolj in bolj spozna Boga, da ga ljubi in mu služi. — V dobrem goreč otrok se bo prav pridno učil krščanskega nauka; kolikor bolj je kdo poučen v verskih resnicah, toliko bolj spozna Boga, toliko bolj ga potem tudi ljubi. Katoliška cerkev zato prav z mnogovrstnimi pripomočki pospešuje učenje krščanskega nauka. V Rimu se vrši vsako leto meseca vinotoka v navzočnosti enega izmed kardinalov, mnogo duhovnikov in drugih odličnih oseb očitno izpraševanje iz krščanskega nauka in potem obdarovanje otrok, ki so posebno dobro znali. Tistemu učencu, ki vse druge prekosi, dá kardinal častni naslov „cesar krščanskega nauka“. Zanj je pripravljen lep, vzvišen prestol, na katerega sme sesti. Otroka, ki dobita drugo in tretje darilo, se mu pridružita kot cesarjeviča; trije drugi za njimi obdarovani pa dobé čast najvišjih cesarskih uradnikov. „Cesarjevanje“ traja samo eno leto, pa mladi „cesar“ vživa v tem času veliko slave in časti. Celó k sv. očetu sme

iti, ki ga samí bogato obdaré. — Če se torej dobro znanje krščanskega nauka že pred svetom toliko časti, kolike vrednosti je šele pred Bogom.

Gorečnost se mora kazati zlasti v molitvi. Svetniki so že v mladosti goreče molili. Sv. Alojzij je molil po cele ure in sicer ves čas zbrano in pobožno. Kakor gredó drugi otroci radi igrat, tako rad je sveti Alojzij šel molit. Sv. Magdalena Paciška je velikokrat zapustila svoje tovarišice in šla v kak kotichek, da je ondi nihče ni motil v molitvi. Včasih morda, ljubi otrok, težko moliš in se moraš veliko premagovati, da dokončaš navadne molitve, pa tedaj ima Bog še posebno veselje nad teboj, ker vidi, kako si mu zvest. — Zlasti veliko gorečnost so razodevali svetniki v češčenju sv. Rešnjega Telesa. Ko je sv. Stanislav Kostka hodil na Dunaju v šolo, je vselej zjutraj in popoldne pred poukom obiskal Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Sv. Jožef Kopertinski je kot deček po berglji lazil v cerkev, ker je imel bolno nogo; ko pa tudi po berglji ni mogel več hoditi, je prosil, da so ga nosili v cerkev, da je bil le blizu Zveličarja.

Ogenj ima tudi to lastnost, da sega in lovi okolo sebe, da bi užgal tudi druge reči. Prava gorečnost se pa kaže v tem, da smo tudi vneti za zveličanje bližnjega, da zanj molimo, da mu dajemo v vsem lep zgled in da ga tudi opominjamo k dobremu. Tako gorečnost razodevajo otroci, ki kot udje „Dejanja svetega detinstva“ vsak dan molijo, da bi se izpreobrnil ubogi paganski otroci.

Spoznali ste, ljubi otroci, sedem cvetic, ki jih je božji Zveličar v resnici iz nebes prinesel: to so sedmere čednosti, ki jih je On učil z besedo in zgledom. Vadite se v mladosti v njih; vse vas bo potem rado imelo in ljubilo. Kakšno vrednost imajo ti nebeški cveti, bote pa izvedeli — v nebesih. A Stroj.

Sveta noč.

Sveta noč prostira
Kрила nad zemljo,
In nebeško plava
Detece nad njo.

Jezušček na zemljo
Nese blagoslov,
Pridite, slušajmo
Glas njegov:

**„Mir nedolžnim srcem,
Ki so svete volje!“**

Fr.

Srečna božična noč.

P prvi sneg je pobelil zemljo. Ptice selivke so že zdavnaj odplule v gorkejšje kraje, le nadležni vrabci in kričave vrane so se še potikale okolu človeških bivališč.

V tem mrzlem času nekako je stopala stara Reza proti svojemu domu. Mrak se je delal, in mrzla sapa ji je brila v suhi, koščeni obraz. Na hrbtu je imela koš in notri skoro vse svoje premoženje — a še to so ji večinoma dali dobri ljudje.

Približevali so se božični prazniki, katerih se veseli slednje človeško srce. Saj se takrat spominjamo rojstva Zveličarjevega, ki je za nas slednjega dal svoje življenje.

In vendar ni bila uboga Reza vesela. Še vselej je komaj pričakovala božičnih praznikov, a letos se jih je skoro bala. Stara je bila in čisto zapuščena na svetu. Pred nekaj leti ji je umrl mož in od tedaj sta se morala preživiti sama s sinom Antonom.

Kmalu po moževi smrti je šel Anton v Ameriko, da bi kaj prislužil za svojo revno mater in zase. Ona mu je branila in ga prosila, naj dela raje doma za manjšo plačo, kot da bi šel v daljnjo Ameriko, odkoder ga morda nikdar več ne bo. Ker ji je obljubil, da se čez tri leta gotovo vrne, ga je blagosloвила, in odšel je.

Večkrat je potem pisal in poslal denarja domov, da je mati lažje živela. Predno so pretekla tri leta, ji je pisal, da se vrne hkoncu poletja domov. Kako je bilo takrat veselo srce stare matere! Dan na dan je hodila gledat na bližnji holmec, odkoder je pričakovala sina.

Kolikokrat je molila zanj in prosila Boga, da bi ga še enkrat videla v življenju! A sedaj je tako blizu svidenje.

V par tednih se je Reza vsa izpremenila. Postala je veselejša in zdelo se ji je, kakor bi bila dvajset let mlajša. Toda čas je tekkel, a sina ni bilo domov. Minil je teden, dva, cel mesec, a ni ga bilo.

Kakor gloda črv drevesce pod kožo, da se mora posušiti, tako je glodala materinska skrb staro Rezo. Postajala je tiha in otožna. Njena suha lica so pogosto rosile solze. Trpela je na tihem in molila, kajti slutila je veliko nevarnost.

Neke nedelje popoldne je šla Reza vprašat k županu, če kaj ve, kdaj pride spet kak parnik iz Amerike. Izvedela je, da se je pred nekaj tedni potopil velik parnik in da je utonilo več ljudi, med njimi tudi nekaj Slovencev.

Od tedaj je začelo staro Rezo trikrat bolj skrbeti, da bi ne bil med njimi tudi njen sin. Drugega ni mogla več kot moliti, neprestano moliti. Ker ni dobila nobenega pisma več, je zares mislila, da je njen Anton že med mrtvimi, daleč tam sredi morja, ločen od svojcev in rodne zemlje . . .

* * *

Bilo je na sveti večer. Po ledenih poljanah je naletaval sneg v gostih kosmičih in oster sever je bril v obraz pobožnim množicam, ki so hitele v božji hram molit novorojenega Zveličarja. Po hribih in dolinah so se čuli ubrani zvonovi, ki so veličastno doneli skozi nočno temo.

Ob tem času je stopal po poti, ki drži ob gozdu proti cerkvi, mlad mož, oblečen v popotno haljo. Težko je stopal po slabi gazi, vendar ustaviti se ni hotel. Prišedši do cerkve gre noter in poklekne pred stranski altar, da bi ga nihče ne videl ter začne moliti.

Po dokončani službi božji zapusti cerkev zadnji ter krene ob drugi strani proti vasi.

Nepopisna čustva so ga prevzemala, ko je stopal proti rojstni koči.

Prišedši do kočice, vidi, da gori notri še luč, kakor je to pobožna navada povsod to sveto noč.

Nalahno potrka na vrata. Čez nekaj časa pride odpirat stara slabotna ženica. Komaj izpregovori sin, ga že spozna mati.

Ne dá se popisati veselje, ki je v zgodnjem jutru zavládalo v nizki koči . . .

Bila je to sveta noč, kakoršne še ni pomnila stara Reza. Mati in sin sta pokleknila pred novorojenega Jezusčka in se zahvalila za srečno vrnitev. Anton je potem pripovedoval, kako bi bil kmalu utonil, da se ni še pravočasno oklenil vesla nekega mornarja, kateri ga je potegnil do čolna, da je zlezel vanj.

Zjutraj je bil velik dan, ko sta vstala mati in sin. Prva pot je bila v cerkev, kjer sta se še enkrat zahvalila Zveličarju, da se spet vidita po tako dolgi ločitvi.

Ko sta se vračala domov, je rekla stara mati: „Velikokrat me je že uslišal milostljivi Jezusček, ko sem ga prosila milosti. A da me bo še na jesen življenja tako razveselil, tega si skoro nisem mogla misliti! Češčeno bodi njegovo sveto ime!“

Osojski.

Kaj vse Miklavž vé!

Predlanskim o sv. Miklavžu se je Zorinovemu Tončku res slaba godila. Seveda, repa in šiba — to že niso darovi, da bi jih bil človek posebno vesel. In še kakšna šiba! Brezovka s petimi vrhovi! Vsak vrh pa je imel listek, kjer je bil zapisan en Tončkov greh. Po pravici in odkrito povedano, Tonček ni boljšega zaslužil. Bil je ves drugačen kakor brat Lojzek. Kratko in malo: bal se je vsake hvale, zato ga tudi niso hvalili ne v šoli, ne doma in najmanj sosedje po vasi.

A prebrisan je bil. Ni verjel vsega in vsakemu kar na besedo. To njemu ni šlo v glavo, kako more Miklavž vedeti vsakega otroka napake in vrline. Mati so sicer vedno trdili to, a verjel ni. No in če bi Miklavž vedel, da on ni priden, tolažil se je s tem, da se Miklavž lahko zmoti, in dá njemu vse dobro mesto Lojzku, ker bo delil v temi. Da se je opeknel, sem povedal že od začetka, pa prišel je tudi do pričanja, da Miklavž res vse vé!

Zarana je vstal na dan sv. Miklavža. Hitel je k oknu, kamor je bil nastavlil. Žalostne reči je uzrl. Njegov klobuk je bil poveznjen, pod njim je bila repa, a v repo je bila zapičena šiba ter gledala skozi klobukovo luknjo na vrhu beli dan. Najprvo je pregledal napise. Na srednjem je bilo zapisano: ker se v cerkvi grdo obnašaš.

„Hm, to je deloma res.“

In Tonček se je spomnil, kaj je bilo pred nedavnim časom. Stal je v cerkvi tam pred altarjem. Mihčev Tonač je pa sedel na tisti klopici, ki jo cerkovnik postavi gospodu, kadar izpostavljajo Najsvejtejše. Tonček se je naveličal stati in nevoščljiv je bil Tonaču, da bi ta vedno sedel. Jel ga je torej vleči za ušesa. Oni tega seveda ni bil vesel in je odgovarjal s sunki. Cerkovnik ju je opazoval. Ko se mu je zdelo zadosti, je šel tja, prijel Tončka za ušesa in ga tiščal k tlom, da je pokleknil. Oče so to videli in zeló jim je bilo hudo. Ko so prišli domov, so natresli ajde na tla, pa niso poklicali putek k nji, ampak Tončka. Šel je, rad seveda ne.

Na ta dogodek si je domislil Tonček pri prvem listku.

„Ker se preteplješ“, mu je grozil drugi vrh.

Zdaj se mu je že čudno zdelo. Nehoté se je vprašal: „Kaj tudi to vé?“

Za pretepanje pa je bil Tonček kot ustvarjen. Redko je prišel iz šole, da bi ne bil povaljal tega ali onega. Najbolj sirov je bil proti Ženkovemu Pepčku. Pepček je bil namreč v šoli prvi, Tonček zadnji. In nekoč je rekel „prvi“ „zadnjemu“ na poti iz šole: „Saj nič ne znaš.“

„Tebe položiti na tla“, je bil odgovor. To se je tudi zgodilo. Prijel ga je, stresel ga in vrgel z vso močjo šibkega nasprotnika. Ko je ta pobiral svoje prerahljane kosti, so zapazili, da mu teče kri iz nosa in ust. Dogodek ni ostal prikrit in Tonček zopet enkrat ni bil pohvaljen.

Da Miklavž to misli, je takoj iztuhtal.

„Ker lažeš“, mu je žugal tretji vrh.

„Joj, še to vé, kaj je bilo po letu“, je vzdihnil.

Če mu je kazalo, je Tonček res lagal. Posebno kosmato se je bil nalagal po letu.

Pustili so ga samega doma. Drugi so odšli na polje. Dali so mu sicer kos kruha, a tolči suh kruh se mu ni ljubilo. Malo smetane na kruhu bi bilo bolje. Šel je v kuhinjo k omari, jo odprl in stikal po predalih. Prav v zgornjem predalu je bila latvica kislega mleka. Tu je mislil posneti malo smetane in obdolžiti molčečo mucu.

Latvica pa je bila preveč težka, omahnila je njegovim rokam, in na tleh je bilo toliko črepinj, da najbolj prebrisan Ribničan ne bi napravil iz njih cele latvice. Malo je bil v zadregi, a kmalu si je pomagal. Kakor prej, tako naj ga tudi zdaj reši muca. Vse je premislil, kako bo govoril, da bodo verjeli.

Muca pa je bila prav pohlevna in prijazna živalca. Ko so odšli drugi na bližnje njive, šla je za njimi in tamkaj lovila miši. Na to se Tonček ni domislil.

Tudi tisto popoldne je bila na polju. Mati so jo videli, kako je prežala na miško, kako se je igrala z njo in kako jo je pohrustala. Potem je ležala mirno na solncu. Ko je torej mali lažnik zvečer trdil, mačka je naredila škodo, so vprašali mati z vso resnostjo: „Čigava?“ Šel je v nastavljeno past in trdil, da domača. Seveda so mu mati povedali, da je bila domača mačka, a tista na dveh nogah.

„Ker se ne učiš“, mu je klical listek četrtega vrha. Tonček je zmajal z glavo, češ: nemara pa Miklavž res vse vé.

E, šola! te res ni bil vesel. Po poti v šolo je sicer prijetno, a v šoli žalostno za Tončka. Če kdo pové kaj prav nespametnega, je to gotovo on; če kdo molči, ko je vprašan, je zopet on; če kdo kleči za kazni, zopet Tonček.

Kaj čuda, da je vedel Miklavž tudi o tem!

„Ker nerad moliš“, je bilo zapisano na zadnjem listku.

In zdaj je Tonček vzdihnil s prepričanjem: „Miklavž res vse vé.“

Ne, molil pa ni rad; Lojzek je molil vsak večer tako lepo, Tonček se je temu izognil, če se je le dalo. Mati so ga sicer klicali: „Pojdi sem, bova molila.“ A imel je vedno kak izgovor, da mora še to in ono storiti. Če je bilo pa že bolj pozno in so ga klicali k molitvi, je bil kar nenadoma tako zaspan, da ni mogel moliti, ampak je moral iti spat.

To je Miklavž vedel.

Ko se je prepričal, da Miklavž res vse vé, hotel je nesti šibo v peč. A oče so bili mnenja, da vsaka reč enkrat prav pride in mu tega niso pustili. Nad vrata so jo spravili tako, da so vrhovi doli gledali.

Tonček je pogledal takrat očeta prav s „ta belim“, tako je bil nejevoljen.

A vse to je bilo predlanskim.

Lani Tonček ni dobil šibe. Tisti strah nad vrati, ki je imel pet vrhov, vedni opomini v šoli, vedni opomini doma so vendar nekaj izdali. Popolnoma ga sicer niso zapustili grehi, a če so bili prej veliki, so bili zdaj majhni. Zato Miklavž ni dal repe in šibe. Tako ga seveda ni obdaroval kot Lojzka, a kar tako ga tudi ni pustil. Letos pa bi se znalo zgoditi, da dobita oba enake darove. Tončku je znano, da Miklavž vse vé, zato prav pridno moli in vsak večer dostavi še en očenaš v čast sv. Miklavžu.

Morda vam o priliki sporočim, kako bo letos.

Selko.

Sestrino pismo.

(Priobčil Fr. Zdravko.)

10. decembra 1901.

Dragi bratec!

Kaj naj Ti odgovorim na Tvoje zadnje pismo? Takšnega parkeljna si mi poslal na razglednici, da me je vselej groza, kadar ga pogledam. V košu ima že dva poredneža: eno dekletce in enega dečka. Morda pa misliš, da gleda tudi po meni? O motiš se, dragi bratec. K nam sploh takega parkeljna ni bilo. Gotovo hodi tak samo po Ljubljani. Morda je hotel pa

tebe pograbit, in ti je v spomin zapustil tako razglednico? Vidim pa, da ima Miklavž le majhne in pridne otroke rad. Druga leta sem dobila toliko daril, letos pa le par jabolk in eno podobico. In Ti?

Pust čas je nastopil sedaj. Skoraj vedno dežuje. Če pa ne, pa dolgočasna megla zadržuje zlate solnčne žarke. Dnevi so že tako kratki. Nič kaj veselo se meni ne zdi. Tudi moja cvetka (ona, ki je celo poletje tako lepo cvetela), vsega tega ni mogla več gledati. Neko noč jo je huda burja vrgla raz okno. Zjutraj sem jo našla čisto pokončano na tleh. Verjemi, da se mi je smilila.

Pri Čebelu se je prigodila grozna nesreča. Petletni Tonček je splezal v kuhinji na kotel, v katerem se je kuhala piča za svinje. Bog ve, kako je ravnal — padel je noter, ko je ravno voda vrela. Moj Bog! Drugi dan je umrl v groznih bolečinah. Ko so ga vprašali, zakaj je šel gor, je rekel: »Po repice, da bi jo jedel.«

Predno si šel letos nazaj v Ljubljano, Te je tako prosil, da mu prinesi, ko spet prideš, »kaj takega, ki piska«. Neizmerno je bil vesel, ko si mu obljubil, da mu prineseš boben in trobento. Ravno nedavno mi je tožil, da te tako dolgo ni, in če ne boš pozabil? Ubogi Tonček! Gotovo moli sedaj za Te pri Bogu.

Povem Ti tudi žalostno novico, da se je slepi Jurij na Strmecu zelo ponesrečil. Padel je in se hudo pobil. Koliko pripovedk in pesmi nama je povedal, kader je prišel k nam, in ko si bil še Ti doma! »Kaj znancev že zasula je lopata!« beremo v šoli.

Doma smo vsi zdravi. Želimo ti dobrega uspeha pri učenju; res je težko, kakor pripoveduješ, pa le potrudi se, da bodeš dobro napredoval. Največje veselje nas vseh je, če se Ti dobro učiš. Več se bomo pomenili, ko prideš na božične počitnice. Oj takrat bo veselo!

Težko Te pričakujemo!

Srčen pozdrav

od

Ančike.

Kadar otrok leže spat...

Kadar otrok leže spat
Pride z neba angel zlat,
Čuva ga, pri njem stoji
Dokler sladko ne zaspi!

Spavaj, varovanček moj!
Nič se hudega ne boj!
Angelček mu govori
In pri njem vso noč bedi.

M. Posavska.

Dve pripovedki o sv. Miklavžu.¹⁾

1. Sv. Miklavž in zamorec.

Y davnih časih se je zgodilo pogosto, da so se dvignili zamorci iz gorenje Afrike in ropali po Italiji, Španiji in Franciji. Bili so to divji tatinski Saraceni. Enkrat so planili z veliko silo v Kalábrijo, v deželo južne Italije. Gorjé so bili ubogim Kalabrezom, kajti pobijali so, plenili in pustošili, da je bilo groza. Dá, niti cerkvam niso prizanašali.

Ob tem bogoskrunkem početju se nekoč zgodi, da najde Saracén v neki cerkvi podobo sv. Miklavža. Ker mu ugaja, jo vzame ter odnese v svoje kraje. Nevedoč, kdo je ta, ki ga kaže podoba, pobara o tem nekega kristjana. Krščeničnik odgovori: „Podoba kaže sv. Miklavža, škofa, ki je pri Bogu takó mogočen, da izprosi od Njega vse dobrote onemu, ki se mu iz srcá priporoči.“

„Dobro“, si misli zamorec, „če je sv. Miklavž tako mogočen, izvolim ga za varuha svojim zakladom, da mi jih kdo ne ukrade.“ To rekši zaklene podobo v omaro k svojim zakladom.

Prigodi se pa, da ulomijo čez nekaj časa vendarle tatje v njegovo hišo. Poberó mu vse zaklade in pusté le podobo sv. Miklavža. Ko Saracén to opazi, se razljuti in zbesni. Zmerja in preklinja sv. Miklavža ter ga v svojem srdcu celó s šibo natepe. Tudi se zapriseže, da bo podobo vsak dan zopet pretepel, dokler mu spet zakladov ne spravi v omaro.

Pa glejte čudo! Sv. Miklavž se prikaže že naslednjo noč tatovom ter od njih odločno zahteva ukradene zaklade. Ko tatovi ugledajo sveto in resnobno obličje škofovo, se takó prestrašijo, da mu jih izročé brez ugovora. Sv. Miklavž jih vzame ter skrivnostno zopet vrne zamorcu.

Otroci, od takó mogočnega zavetnika, kakor je sv. Miklavž, ki je celó svojemu razžalniku izkazal dobroto, pričakujete lahko tudi vi kaj dobrega. Le pribežite zaupljivo k njemu, saj vas ima rad, tako rad.

¹⁾ Iz pridig o. Ivana Svetokriškega.

2. Sv. Miklavž in osliča.

Sv. Miklavž je nekdamj potoval s svojim služabnikom v daljnje kraje. Pa nista šla peš, ampak jezdila sta vsak svojega osliča. Že pozno v noč prideta do samotne gostilne, kjer se utrujena ustavita. A zaželena krščanske gostoljubnosti nista našla, kajti gostilničar je bil pogan. Ko zvé, da ima pod streho dva kristjana in da je eden celo škof, sklene maščevalen načrt. Po noči se splazi v hlev ter odseka glavi popotnikovima osloma.

Druzega dné ukaže sv. Miklavž služabniku še pred zorom osedlati osliča, da bi zarano odrinila. Sluga uboga. Pa kakó se ustraši, ko opazi, da sta osliča končana. Nemudoma sporoči to sv. Miklavžu. Sveti mož pa mu zapové, naj brez odloga prišije glavi živinčet k truploma. Toda v naglici in zmedi se zgodi, da prišije sluga v polumraku glavo sivčevo k truplu črnčevemu, a glavo črnčevo k truplu sivčevemu. A pri vsem tem oživita oslička koj po dovršenem delu ter vstaneta mahoma samaodsebe. Sluga ju na to osedlá ter prižene pred krčmo.

V tem se zdani. Zdaj šele opazi sluga, da ima sivec glavo črnčevo, a črnc glavo sivčevo. Osupel pokličé domače na vse grlo. Prvi priteče seveda krčmar, ki stoji kakor očaran pred oživelima osličema. Zdaj pač spozna, da premore Bog kristjanov vendarle več, nego njegovi maliki. Nehoté poklekne pred došlega škofa ter ga potrť prosi odpuščenja.

Kakó prav ima apostol, ki piše: Če je Bog z nami, kdo je zoper nas?

Jos. Balič.

Kratkočasnica.

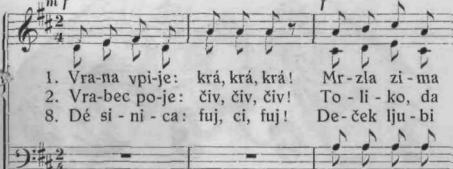
A: „No, boter, kaj pa delate na stare dni!“ —
B: „Le čakaj, ti vse natanko razložim. Glej, takale so moja vsakdanja opravila: ko eno končam, pa drugo začnem.“

Ptice po zimi.

Allegretto.

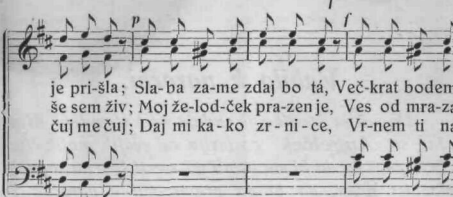
P. Angelik Hribar.

mf *f*

1. Vra-na vpi-je: krá, krá, krá! Mr-zla zi-ma
2. Vra-bec po-je: čiv, čiv, čiv! To-li-ko, da
8. Dé si-ni-ca: fuj, ci, fuj! De-ček lju-bi

f

je pri-šla; Sla-ba za-me zdaj bo tá, Več-krat bodem
še sem živ; Moj že-lod-ček pra-zen je, Ves od mra-za
čuj me čuj; Daj mi ka-ko zr-ni-ce, Vr-nem ti na

f

stra-da-la! Več-krat bo-dem stra-da-la!
tre-sem se. Ves od mra-za tre-sem se.
spo-mlad vse! Vr-nem ti na spo-mlad vse!

4.

5.

Brglez, zéba, kos, strnad,
So pri nas, jih tare glad,
In še druge ptičice

Vsmili torej se jih zdaj,
Živeža jim malo daj,
In v spomladi vrnejo

[: Prosijo postrežbe te. :]

[: Ti hvaležno s pesmico. :]

Vabilo k naročbi.

Današnja številka je zadnja v tekočem letu. Hvaležno se »Angelček« poslavlja od svojih malih čitateljev, pa želi, da bi mu ostali vsi zvesti še v nastopnem letu, ter prosi, da bi ga priporočali v naročbo še drugim svojim mladim prijateljem. Naj bodo prepričani, da dobijo, kakor doslej, tako tudi zanaprej mičnega, koristnega in zabavnega berila, in da se sme to imenovati nekakšen opravičen ponos, če so naročniki in pridni čitatelji mladinskega lista.

»Angelček« stane celo leto 1 K 20 h., »Vrtčevi« naročniki pa ga dobivajo brezplačno. Naročnina se pošilja — običajno že naprej — »Upravništvu Vrtca« v Ljubljani (sv. Petra cesta št. 78).

Prodajajo se tudi še poprejšnji tečaji, in sicer I—VIII. tečaj kartoniran po 80 h., IX. in X. pa po 1 K. Kdor želi III. ali IV. tečaj (nevezan), ga dobi brezplačno, ako priloži 20 h. za pošiljatev.

